

[Tommy Dinesen]

Nu er det ikke sådan, selv om man laver udbygningen til Halskov-Knudshoved, at der vil ske det, at man ikke vil få en Storebæltsbro. Jeg tror, at brotilhængerne eller tilhængerne af en fast forbindelse i folketinget simpelt hen gerne vil have ro om denne debat; de prøver ligesom at dæmpe den. Det kan man også se i forskellige fagblade. Der har været et møde med Georg Poulsen fra Smedene, og der har været et møde med industriministeren, hvor man har diskuteret fast forbindelse. Jeg har set, at hr. Dyremose har udtalt, at der er lavet et konservativt udvalg, der ser på privatiseringen med hensyn til en fast Storebæltsforbindelse. Så der sker noget hele tiden.

Det, der er mest usagligt i denne debat, er, at det forslag, der foreligger fra de radikales side, burde være vedtaget for 10 år siden.

Ministeren for offentlige arbejder (Arne Melchior):

Som det fremgik af forhandlingerne ved første behandling af dette beslutningsforslag, er regeringen og dens partier ikke tilhængere af dets gennemførelse.

Når det nu vedtages alligevel, sker det altså imod vore stemmer, men jeg skal gøre opmærksom på, at der under behandlingen dog er sket først visse strammende, derefter visse blødgørende ting. De tre at'er, som er indeholdt i flertallets betækningsbidrag, er for det førstes og tredjes vedkommende ikke besværlige for en trafikminister at leve med. Det besværlige ligger naturligvis i det mellemste »at«, nemlig at der i den næste folketingssamling skal vedtages et forslag til bekræftelse af dagens beslutning.

Imidlertid fæster jeg lid til, at vi, når vi kommer så vidt tidsmæssigt, her i salen, i udvalget og i offentligheden vil få nye diskussioner om betimeligheden, om berettigelsen, af den fremgangsmåde, der her skal besluttes. På det tidspunkt vil vi have en del mere viden, end vi har i dag, nemlig om de ting, som det er blevet regeringen pålagt ved brodebatten for nylig at undersøge. Vi vil helt konkret kunne sige, på hvilket tidspunkt disse nye undersøgelser vil være afsluttet, og folketinget og dets partier vil derfor til den tid kunne beslutte sig om et eventuelt lovforslag og dets indhold, herunder dets eventuelle ikrafttrædelsesdato, i lyset af den yderlige-

re viden, man vil have på det pågældende tidspunkt.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg er helt enig i, at sammenlagte overfarter over Store Bælt er en fordel i forhold til den nuværende situation, og at det vil være en rigtig foranstaltning at foretage, såfremt folketinget ikke i 1985 vil tage beslutning om en fast forbindelse over Store Bælt. Men hvorfor skal vi altså nøjes med den næstbedste løsning, hvis vi i overskuelig fremtid har mulighed for at få den bedste?

Jeg har hæftet mig ved den del af flertalsudtalelsen, som er skrevet af, som der står i vor betænkning, et mindretal inden for flertallet. Der er det pikante ved det, at det jo er et flertal inden for flertallet. Det er altså den store majoritet af medlemmer inden for flertallet bag denne beslutning, der benytter denne lejlighed til – hvad der ikke havde været absolut nødvendigt for dem, men de har ønsket det, og det er jeg glad for, og det siger jeg dem tak for – at understrege, at man fortsat er tilhænger af en fast forbindelse over Store Bælt. Jeg tillader mig at forstå denne erklæring derhen, at man ikke, når debatten altså formentlig i de tidligste måneder af 1985 vil komme på grundlag af en ny redegørelse til folketinget om en eventuel endelig beslutning om en fast forbindelse, fra socialdemokratiets side anfører beslutningsforslagets vedtagelse i dag som et argument imod muligheden for den faste forbindelse. Det kvitterer jeg for med tak.

På denne baggrund kan jeg tillade mig at sige til hr. Dohrmann, at jeg ikke er enig med ham i – jeg var lige ved at sige heldigvis, jeg tror selv, han vil opfatte det som heldigvis – at der ved beslutningen i dag er tale om, hvad han kaldte en yderligere udskydelse af beslutningen, for der er altså ikke noget i denne beslutning i dag, som hindrer, at den fremgangsmåde, som tidligere er skitseret omkring den faste forbindelses beslutningsgang, vil kunne blive fulgt.

Der er noget, der især bekymrer mig ved beslutningen her, og jeg ved ikke, om man egentlig i de foreslående og vedtagende partier har tænkt over dette: vi skaber en del usikkerhed for ret mange familier, nemlig langs den linje, hvor der skulle ske besigtigelser med ekspropriation for øje. Man skaber dér på ny, som det desværre sker tit – når det er uundgåeligt, må det altså ske, men her